

ОБЕКТЪТЪ НА СЪЗНАНИЕТО.

18-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

20. II. 1924 ГОД. СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сарафову № 21.

ОБЕКТЪТЪ НА СЪЗНАНИЕТО.

18-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

20. II. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Обектът на съзнанието.

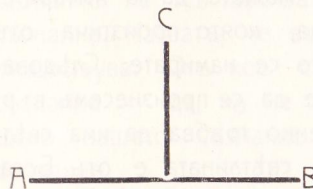
Т. м.

Прочете се резюмето от темитъ: „най-щастливиятъ денъ въ годината“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитъ: „Отличителнитъ чѣрти на търпѣнието“.

За идущия пѣтъ ще имате темата: „най-важниятъ стихъ отъ Евангелието на Иоана“.

Втора тема: „кой е най-важниятъ въпросъ въ живота“.

Тукъ имате линията АВ. Какъ може да раздѣлите тази линия, изведнѣжъ, по най-правиленъ начинъ? — Отъ двѣтъ крайни точки А В описваме съ пергелъ джги, и тамъ дѣто се прѣсекатъ тия джги, означаваме съ точка С. Отъ тази точка спускаме перпендикуляръ къмъ линията АВ и по такъвъ начинъ я раздѣляме на двѣ равни части. Допуснете, че вие сте линията АВ, проектирани въ пространството, и не знаете къмъ

коя система принадлежите. Допуснете още, че вие сте единъ свѣтъ, който сега се формира, намирате се въ едно нибулярно състояние. Сега, какъ мислите, гдѣ ще бѣде вашиятъ центръ — на линията ли, или вънъ отъ линията? Въ васъ ли ще бѣде, или вънъ отъ васъ? Ето какви малки въпроси има, които ни спъватъ въ живота. Не че не сте готови да кажете, но всѣки единъ отъ васъ се страхува да каже, имате една неувѣреностъ, че ще каже нѣщо невѣрно. Възможно е туй, всѣки единъ човѣкъ може да каже невѣрни нѣща. Тази възможностъ може да не произтича отъ вашето невѣжество. Да допуснемъ, че вие пътувате вечерно врѣме въ мрачината и виждате единъ прѣдметъ, но не можете да го измѣрите. Може да направите погрѣшка, която произтича отъ външнитѣ условия, при които се намирате. Слѣдователно, всѣкога, когато искаме да се произнесемъ върху единъ прѣдметъ, непрѣменно трѣбва да има свѣтлина. Може да кажете, че свѣтлината е отъ Бога. Отъ гдѣ знаете, че свѣтлината е отъ Бога? Прѣдставете си, че прѣдъ васъ се намира единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога и ви казва: отъ гдѣ знаете, че свѣтлината е отъ Бога? Вие съ Бога срѣщали ли сте се? — Ама тъй казватъ! То е другъ въпросъ. Азъ казвамъ: свѣтлината не е отъ Бога. Тогава, какъ

ще ме убѣдите, че не е така? Слѣдователно, смисълътъ на живота на тази линия е само въ движение — то ѝ къмъ своя центръ С. Точката С е центръ на това движение АВ. Ето защо всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има единъ обектъ извънъ своето съзнание. Онѣзи, които сж слѣдвали по философия, нека кажатъ, има ли такъвъ обектъ извънъ съзнанието. (Нѣма). Всѣко отрицание обаче, показва, че има. Защото, ако нѣщата не можеха да бѣдатъ извънъ съзнанието, не можеше да има и никакво отрицание. Щомъ едно нѣщо се отрича, то сѣществува. Акъ ви попитамъ, дали всичко, което сѣществува е съзнато, то е по отношение на Божественото съзнание, а не по отношение на нашето съзнание, защото нашето съзнание не съставлява цѣлокупността на общото съзнание. Казватъ, че вънъ отъ съзнанието нищо не сѣществува. Отъ кое съзнание? Отъ Божественото съзнание — да, но не и отъ нашето съзнание. Защото нашето съзнание е частъ отъ Божественото съзнание.

Сега, какво приложение може да има този въпросъ въ живота? Да допуснемъ, че вие сте гладни три дни не сте яли. Азъ ви задавамъ въпроса: Има ли Господъ, или нѣма Господъ? Какво отношение има моятъ въпросъ къмъ вашия гладъ? Казвате: не

е важно дали има господъ, или нѣма Господъ, но азъ съмъ гладенъ. Азъ ви казвамъ, че причината на вашия гладъ е този, че вие не вѣрвате въ Господа. Ами че то е много естествено! Ако единъ човѣкъ върви вечерно врѣме и се спѣва, коя е причината на спѣването му?—Нѣма свѣтлина. Сега, нѣкои хора казватъ: свѣтътъ е лошъ, защо хората не се оправятъ? Защото Богъ не е вжтрѣ въ тѣхния животъ. Помнете само едно правило! **Богъ въ врѣме и пространство не работи въ насъ Той работи извънъ врѣмето и пространството.** Той моментално се появява въ насъ, и моментално се отегля отъ насъ. Въ даденъ моментъ, Богъ само ни въздѣйствува и се отегля. Ние казваме изобщо: Богъ живѣе въ насъ. Ако Богъ живѣе въ насъ, какъ е възможно да правимъ толкова много погрѣшки? Какъ ще примиритъ тия противорѣчия? Нѣкои казватъ: менъ Духътъ ми говори. Да, но Духътъ живѣе извънъ врѣмето и пространството. Духътъ само въздѣйствува и се отегля. Тази е причината за всичкитъ спорове между хората, за несъгласията, за крайния егоизъмъ, защото умразата, лъжата прѣстѣпността, всичко се дължи на това, че Богъ не съществува въ тѣхъ, т. е. не че не съществува, но Богъ е извънъ тѣхния животъ. Сега нѣкой ще

спори, ще каже: Богъ е вжтрѣ въ нашия животъ. Може ли снѣгътъ лѣтно врѣме да издържи на слънчевата свѣтлина и топлина?—Не може. Слѣдователно, ако Богъ би се проявилъ съ своята Любовь вжтрѣ въ насъ, то нито единъ отъ нашитъ пороци не би издържалъ—всичко ще се разтопи, ще изчезне. Вие ще кажете: ама Господъ менъ ми е говорилъ! Кога?—Миналата година, 5 декември, въ 5 часа сутриньта! Е какво ти каза?—Каза ми да имамъ вѣра. Имашъ ли я?—Още не съмъ я развилъ. Другъ казва: и на менъ Господъ ми проговори. Какво ти каза?—Да имамъ любовь къмъ ближния. Имашъ ли я?—Старая се. Другъ казва: менъ Господъ ми се яви. Казами да се уча. Е учишъ ли се?—Споредъ условията, гледамъ да ги използвамъ. Все още не съмъ станалъ ученъ човѣкъ, но за въ бѣдаще имамъ намѣрения. Това е крайно не опрѣдѣленъ езикъ, туй е езикътъ на земята. Тукъ така се говори. Ако на свърѣменитъ хора бихме говорили на единъ опрѣдѣленъ езикъ, щѣше да имъ мръдне дѣската. Тѣхния мозъкъ не би издържалъ този езикъ. И затова, най-приятното занимание сега е хората да правятъ погрѣшки. Вие си мислитъ: защо сж допуснати погрѣшкитъ?—Тѣ сж най-приятното занимание. Защо?—Тия погрѣшки, които правитъ тукъ на земята,

въ невидимия свѣтъ ги купуватъ и отъ тѣхъ изкарватъ нѣщо хубаво. Отъ всѣка една ваша погрешка слѣдъ врѣме ще образуватъ нѣщо прѣкрасно, нѣщо хубаво. Вие се мжчите, безпокоитѣ се, защо сж тия погрѣшки. Въ природата, Божествениятъ разумъ така е разпрѣдѣлилъ нѣщата, че нито една сила, нито едно дѣйствие, не отива напразно, всичко се изпълзува. И въ Исаия единъ стихъ казва: „Словото ми нѣма да се върне, прѣди да принесе плода си.“ Значи, разумното слово нѣма да се върне, прѣди да принесе своя плодъ. Исаия разбира, че то ще принесе своя плодъ.

Въ васъ трѣбва да има единъ опрѣдѣленъ стремежъ. Попитайте ония, които говорятъ, че иматъ съобщение съ невидимия свѣтъ, да ви дадатъ едно направление, къмъ коя посока трѣбва човѣкъ да се подвижи въ даденъ моментъ. Ние казваме: трѣбва да се движимъ „Надъ.“ Това „надъ“ накждѣ е, къмъ коя посока, въ кое мѣсто?—Въ слънцето. На кое мѣсто въ слънцето? Мнозина сж ми казвали: не можеш ли да ни изведешъ? Кждѣ да ви изведа, за-примѣрь? Допуснете, че ви изведа въ другия свѣтъ и видите, че и тамъ има планини, но по-високи, долини, но по-широки, рѣки, извори, какво ще кажете?—И този свѣтъ е като нашия. Пакъ ще намѣрите

физическия свѣтъ. Тогава, какво ще научите? Допуснете, че ви заведе да видите ангелитѣ.—Красиви, като слънца свѣтятъ. Тази свѣтлина ще внесе въ васъ страхъ и трепетъ. Какво ще научите отъ свѣтлината имъ? Значи, вие трѣбва да сте на онзи уровень на развитие, при който тази ангелска свѣтлина и топлина да може да се оползотвори правилно за вашето развитие — да може да я възприемете и да я асимилирате. Друго-яче, тази свѣтлина и топлина ще бжде вредна за васъ. Туй ни най-малко не е едно опровергаване на онзи животъ, който сж прѣкарвали всичкитѣ разумни и добри хора. Трѣбва да се провѣрятъ, какви сж били методитѣ, начинитѣ, по които тѣ сж живѣли. Напр. трѣбва да се види, какъвъ е билъ методътъ на ап. Павла, на ап. Петра, на Иоана, на всички пророци, на светиитѣ, защото тѣ сж имали начини, тѣ сж имали методи, по които сж живѣли. Сега, често се явява нѣкой и казва: какво може да ни даде прѣбраждането? Какво може да ни обясни то? Прѣбраждането до извѣстна степенъ ще ни обясни, за-примѣрь, защо двама души се мразятъ, или обичатъ; защо единъ човѣкъ е по-умень, другъ — по-глупавъ. Но по закона на прѣбраждането ние нѣмаме още ония методи, съ които да можемъ да възпроизведемъ миналитѣ си сжществувания. Още не

сме достигнали това развитие, че отъ живия човѣкъ да можемъ да възпроизведемъ неговитѣ минали сѣществувания, като на кинемотографъ: да дойде единъ човѣкъ, да завърти кинемотографа и да видимъ редицата сѣществувания. Сегашнитѣ хора още не сѣ достигнали до тамъ. Единъ день може би, ще достигнатъ до това развитие. Миналото е написано на човѣка. То говори то е едно твърдение. Ние още нѣмаме срѣдства да прѣвърнемъ тия картини, да видимъ, каква е историята на човѣшкия произходъ. Моятъ цѣль сега, въ дадения случай е, знанието, което човѣкъ придобива, да може да го използва, т. е. не да го използва, защото тази дума „използуване“ има малко лошъ смисълъ, но знанието, което човѣкъ има, трѣбва да го употреби за добро.

Тѣй, както вървите, азъ забѣлзвамъ, че у мнозина се изгубва желанието къмъ музика, къмъ поезия, къмъ четене, и вие постепенно се свеждате къмъ единъ еднообразенъ животъ и у васъ постепенно се образува едно хипнотическо състояние. Вие се стремите къмъ Бога, но въ дадения случай този стремежъ не е опрѣдѣленъ. Казвате: ще жертвувамъ имането си за Бога! Но не го жертвувате. Ще покажемъ подвигъ! Но не го показвате. Ще покажемъ геройство! Нѣма го, Ще покажемъ голѣмо търпѣние! И неговъ

ма. Ще покажемъ безстрашие! Нѣма го. Ще покажемъ смирение! Нѣма го, т. е., не че го нѣма, но отвѣнъ не се проявява, отвѣтрѣ може да го имате. Послѣ казвате: да проявимъ любовта въ този висшъ смисълъ! Нѣма я. Ние виждаме, че всѣки върви така. Нѣкой говори, ти слушашъ. Говори за Господа, разправя своята опитностъ, но ти въ себе си казвашъ: дано свърши по-скоро! Нѣмашъ търпѣние да го изслушашъ. Така е съ мъжа и съ жената. Жената говори, мъжътъ казва: мълчи, менъ ми дотегна да слушамъ за Господа! Мъжътъ говори, жената казва: мълчи, менъ ми дотегна да слушамъ за Господа! Послѣ, хората сѣ много докачливи. Вие, ученицитѣ сте по-докачливи отъ свѣтскитѣ хора и много сте своенравни. Отъ най-малкото нѣщо се докачате. Казва нѣкой: азъ нѣма да ходя вече на събранията, нѣма да слушамъ, азъ мога да си живѣя самъ. Ами че тукъ, въ училището, никой не те е теглилъ съ кука, нито те е използвалъ. Защо казвашъ, че нѣма да ходишъ? Ако имашъ нѣкакъвъ ангажиментъ, то е другъ въпросъ. Ще бжде смѣшно, единъ волъ, който е влѣзълъ въ дама, да казва: азъ нѣма да седя въ дама. Кой те кара да седишъ? Ти самъ влѣзе, ще седишъ колкото искашъ. Ще влѣзешъ и послѣ ще кажешъ: влѣзохъ, понеже искахъ: излизамъ, понеже

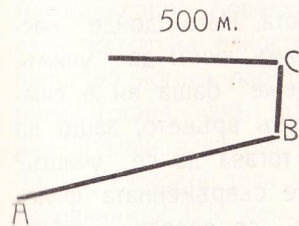
искаме. Тукъ нѣма никаква философия. Трѣбва да знаете, обаче, всички да си запечатите въ ума слѣдната мисль: **всички имате отношения къмъ Бога!** Вашиятъ животъ не е вашъ, но е на Бога, разбирате ли? Този животъ Богъ ви го е далъ. Вие отричате Неговия животъ, слѣдователно, носите една много голѣма отговорност по отношение на Бога. Никаква друга отговорност нѣмате. Ние носимъ въ себе си Божествения животъ, който Богъ ни е далъ. Нѣкой живѣе непорядъчно. Нѣмашъ право да живѣешъ непорядъченъ животъ! Този животъ не е твой. Ти си една кесия. Тия пари ще ги дадешъ комуто трѣбва, а не на твои роднини. Ако не, ще дойде комисия и хайде въ затвора. Ти ще внесешъ въ банката всичкитѣ пари. Нѣкой казва: азъ съмъ свободенъ да живѣя, както искамъ. Не си свободенъ да живѣешъ, както искашъ. Азъ съмъ свободенъ да любя, Кого да любишъ? Хората все отъ любовъ умираатъ, все отъ любовъ се избиватъ.

Въ съврѣменнитѣ окултни школи има ученици, които сж разбрали живота, които сж разбрали този великъ идеалъ, но малцина сж тѣ. Има членове на църквата, които сж разбрали живота, но болшинството отъ тѣхъ не живѣе добрѣ, казватъ: Днесъ за днесъ! Нѣкой казва азъ ходя на събрание за раз-

влечение. Другъ: азъ ходя, когато нѣма какво да правя. Трети: азъ да слушамъ само еди-кой си проповѣдникъ. Ти слушашъ за това за онова, но не е тѣй. Проповѣдникътъ нѣма право да проповѣдва, каквото иска. И ти нѣмашъ право да слушашъ, какво хората говорятъ. Господъ нѣма нужда отъ глупости, разбирате ли? Не е ли хубаво да имате онова благородно качество въ себе си, да имате онова уважение и почитание единъ къмъ другъ? Като срещнете нѣкого, да имате къмъ него истинско уважение, тѣй както спрѣмо себе си — ни повече. ни по-малко. **Нѣмаме право да злоупотрѣбяваме съ Божествения животъ!** Това е единствениятъ законъ за сега. Каквото и да работи човѣкъ въ свѣта, той трѣбва да има прѣдъ видъ обогатяването на този животъ. Като четете Евангелието, ще намѣрите притчата за онзи господарь, който далъ власт на своя слуга да управлява десетъ града. — Защо? Защото той вършилъ неговата воля. А на онзи който не вършилъ волята му, нищо не му далъ. Често се говори, че трѣбва да имаме концентрирана, силна воля. **Едно отъ условията за развиването на силната воля е чистиятъ животъ.** Чистотата, чистиятъ животъ не може да ги купимъ отъ нѣкъдѣ. Думата „чистота“ има нѣкол-

ко значения. Азъ давамъ слѣдната аналогия: гледамъ нѣкой пѣтъ ржцѣтъ си, виждатъ ми се чисти. Искамъ сега да зная, дали моитѣ ржцѣ сж чисти, или не. Правя опитъ. Взема легень съ топла вода и сапунъ и си измия ржцѣтъ. Водата става черна. Значи, водата показва, че ржцѣтъ ми не сж били чисти. Изхвърля тази вода, още веднажъ ги сапунивамъ, водата е пакъ черна. Нѣколко пѣти ги измивамъ до като водата стане чиста. Сега вече заключавамъ, че ржцѣтъ ми сж чисти. Казвамъ нѣкому, че умѣтъ му не е чистъ. Какъ умѣтъ ми да не е чистъ! Да, умѣтъ е нѣщо материално, и мислитѣ сж нѣщо материално. Както ржцѣтъ може отгорѣ да се окалятъ, така и умѣтъ и мислитѣ може да се окалятъ. Ще ги измиешъ. Казвамъ: сжрцето ти е нечисто. Какъ нечисто!—И то става отгорѣ нечисто, както ржцѣтъ. Ще го измиешъ веднѣжъ, два пѣти съ сапунъ и вода и ще провѣришъ. До като има киръ въ водата не си прави илюзии, че сжрдцето ти е чисто. Когато казвамъ, че умѣтъ ти е нечистъ, че мислитѣ ти сж нечисти, трѣбва да ги измиешъ. Започнешъ да миешъ ума, измиешъ го веднажъ, два пѣти и слѣдъ като го измиешъ ще дойде маяка свѣтлинка и ще усетишъ едно успокояване. Това е единъ отъ признацитѣ, че умѣтъ ти е чистъ. Когато работишъ върху сжрцето

си, щомъ се очисти сжрцето, непрѣменно ще почувствуващъ една малка радостъ, едно успокоение. Това сж признацитѣ въ дадения случай, че този процесъ на чистене е въздѣйствиуваъ. Не мислете че единъ день, като очистите сжрцето си, вече не трѣбва да го чистите. Всѣки день човѣкъ трѣбва да чисти сжрцето си! Всѣки день човѣкъ трѣбва да чисти ума си! Даже много хубаво ще бжде, ако вечерно врѣме, като останете сами, $1\frac{1}{2}$ часъ прѣди лѣгане, да си направите смѣтка, какво сте мислили прѣзъ деня, какъ сте го прѣкарали. Да си дадете отчетъ за вашитѣ мисли, или за вашитѣ чувства. Ако искате да бждете ученикъ и да усилите вашата воля, непрѣменно трѣбва да правите опити, Нѣкой ще каже: азъ го правихъ едно врѣме, но сега прѣстанахъ. Човѣкъ, който започва и прѣстава е по-лошъ отъ онзи, който никога не е започваъ. Ще ви докажа, защо е по-лошъ. Прѣдставете си, че АВ е единъ прѣтъ, на който

то съмъ се покачилъ и отивамъ къмъ С. За нищо не мисля. Разстоянието отъ В къмъ С е единъ метъръ. Ако падна, нѣма да се произведе никаква врѣда, защото е единъ метръ високо. Но въ менъ се за-

ражда една амбиция да вървя, да се кача на по-високо. Вървя от С нататък, на 500—600 метра височина и се спра на това мѣсто, назадъ не мога да се върна, нагорѣ не искамъ. Ако се спра, ще падна. Защо? — Всѣко спирание е падане. Често, въ това движение нагорѣ ставатъ бури. Щомъ се спремъ, дойде тази буря, задигне ни, и ние се намираме на 500 — 600 метра долу. Какъ мислите тогава, какво ще бѣде положението ви? Писанието казва: „Онѣзи, които стоятъ, да гледатъ да не паднатъ.“ Да гледами да не губимъ препечеленото. Нѣкой казва: азъ не съмъ толкова лошъ човѣкъ. Не, ти си на кривата посока. Казвашъ: азъ не съмъ толкова лошъ човѣкъ. Да, но не си и толкова добъръ. Не си толкозъ лошъ—отрицателно. Не си толкозъ добъръ—положително.

Сега, вие сте отъ тия ученици, които очакватъ, както се казва въ Писанието, едно голѣмо наслѣдство. Казвате: ние нѣмаме работа. Като дойде наслѣдството, тогава ще си купимъ книги да учимъ. Чакате да умре баща ви, понеже баща ви е скжперникъ. Ами защо да си губишъ врѣмето, защо да чакашъ да умрѣ баща ти, та тогава да се учишъ? Иди и работи още сега. Тази е съврѣмненната философия въ свѣта. Казватъ: нека се поправи свѣта,

че като дойдемъ въ бѣдеще при друга култура, когато хората бждатъ по-благородни тогава ще развиемъ своя характеръ. Не, и тогава ще бѣде същото. Силнитѣ натури въ свѣта се показватъ, когато има най-много грѣхове, когато условията сж най-благоприятни. Ако ти на най-силната буря не можешъ да издържишъ. то и на най-голѣмата топлина не ще можешъ да издържишъ. Тия двѣ нѣща сж равностойни. Нѣкои може да кажатъ този пътъ е много труденъ, азъ не съмъ свършилъ университетъ. Ако съ университети, съ гимназии може да се оправя свѣта, тогава най-добритѣ хора трѣбваше да бждатъ тѣзи които сж свършили. Вѣрно е, че единъ човѣкъ който е свършилъ университетъ, може да свърши по-хубаво работата и по-добъръ човѣкъ може да бѣде, но и много лошъ човѣкъ може да бѣде. Онзи, който не е свършилъ университетъ, не може да бѣде толкова добъръ, но не може да бѣде и толкова лошъ. Хората на науката могатъ да принесатъ по-голѣма пакостъ, ако не вървятъ въ правия пътъ; но когато работятъ, принасятъ по-голѣма добрина. Тогава, какъ трѣбва да се приложи това учение? Нѣкои казватъ: да се приравнимъ съ хората. Какъ разбирате този въпросъ. Съ кои хора да се приравнимъ? Ще се приравняваме съ хората, само

когато сме незъжи. Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ, който владѣя законитѣ на природата и нѣмамъ нито петъ пари въ джоба си, нито кесия, нито слуги. Излизамъ на планината, огладнѣя и седна на единъ камъкъ. Тропна съ пръчицата си и тъй като въ 1001 нощъ, яденето излѣзе. Ще се нахраня. Тропна пакъ — масата се прибере, нѣма я. Искамъ да си почина. Какъ? На трѣвата, или на кревата? Тропна — приготвено легло легна си. Тропна — леглото пакъ изчезне. Искамъ да пътувамъ. Съ аеропланъ, или съ автомобилъ? Тропна пристига автомобилътъ. Питамъ: съ кого трѣбва да се приравня, я ми кажете! Туй приравняване въ съврѣменнитѣ хора е смѣшно.

Въ една видна евангелска църква на Спържи, една отъ най-богатитѣ евангелски църкви, трѣбвало да се събератъ пари за благотворителни цѣли. Членоветѣ на тази църква били все богати хора, прѣпълнени имъ каситѣ съ злато. Събиратъ се всички благочестиви християни да се помолятъ на Христа, да имъ прати нѣкакъ една крупна сума, за да подематъ Неговото дѣло, да свършатъ добре тази работа. Ще се молятъ на Христа, да отвори кеситѣ на другитѣ хора, когато тѣ иматъ въ изобилие. Спържи проповѣдникътъ, имъ казва: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Христа! Ето, азъ отварямъ кесията си и да-

вамъ толкозъ. И ти, братко, толкозъ ще дадешъ. Ето имашъ, изпълни волята Божия, считай, че Христосъ ги дава! Права ли е тази мисль? — Права е. Обаче, нито единъ отъ васъ, които сте ученици, не мисли, че е касиеръ на Христа. Всѣки мисли, че е господарь. Това е едно лъжливо положение. Прѣди всичко, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се почувствува, че по отношение на Бога е слуга. Почувствува ли, че е слуга, въ него ще се зароди единъ новъ импулъсъ, едно ново разбиране, една нова философия — да схваща и да прилала нѣщата. Методитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта, сж най-слаби. Тѣзи методи, които употребяваме сега, сж играчка. Ако ви дамъ другитѣ методи, всички ще се намѣритѣ въ слѣдното положение. Вие ще мязате на дѣца, всѣки единъ отъ васъ ще трѣгне да се хвали кой какво е получилъ. Ако запр. азъ бихъ ви научилъ, като тропнете съ пръчката си, да имате това което искате, вие току изведнажъ ще кажете: знаете ли какво мога да направя азъ? Тропнете. На другъ ти знаешъ ли, какво мога да направя? Пакъ тропнете. И тогава, започва това тракане. Питамъ: каква цѣль ще се постигне? — Това е външната страна на нѣщата. Има по-велики нѣща въ свѣта! Когато въ душата на хората се възцари Любовта, тѣ пожелаватъ отъ името

на тази Любовъ онова велико Божие благо — знание за умоветъ, чувство за сърцата. Това положение е най-хубавото, най-красивото. Въ свѣта ние се нуждаемъ отъ приятели, които да ни пожелаятъ хубавото. Въ това отношение, външнитъ условия, животътъ условия иматъ голѣмо значение. Запримѣръ, има поети въ свѣта, има музиканти, но тия поети ги създаватъ тѣхнитъ приятели. Тѣ ставатъ причина да се прояви тѣхниятъ талантъ. М За единъ музикантъ, за единъ поетъ тия условия сж тѣй необходими, както едно растение не може да расте безъ почва, безъ вода и безъ въздухъ, макаръ че има условия въ себе си. Ако единъ човѣкъ съ каквито и да е таланти, нѣма при себе си добри приятели, които да сж като почва за него, не ще може да се прояви. Ти, като прочетешъ нѣщо, което той е написалъ, въ душата си ще пожелаешъ нѣщо хубаво за него, и туй, което пожелаешъ, той ще го почувствува. Тѣй че, въ всѣка една окултна школа, вжтрѣшниятъ стремежъ е — да се образува именно тази аура. Въ старо врѣме, ученицитъ отъ школата на Питагора сж се подлагали на тежки изпитания. Тежкиятъ изпитъ седи главно въ очистването кира.

Сега, запримѣръ, ако оиѣхъ ви далъ такава една тема — да излѣзе единъ отъ васъ на таблата и да

опише отъ своята опитностъ, какъ различава моралнитъ чувства отъ личнитъ и отъ себичнитъ чувства. Какъ ще ги опише? Въ моралнитъ чувства всѣкога има единение, единство — цѣлѣта, къмъ която се стремятъ всички сжщества е една. Когато едно сжщество въ името на тия чувства извърши нѣщо, и на земята, и на небето, всички му се радватъ. Запримѣръ, ако ти напишешъ отъ дълбочината на твоитъ морални или духовни чувства следния стихъ: **Любовьта носи животъ, Мѣдростъта носи знание, Истината носи свобода и Духътъ ги съдържа въ себе си.** Това изречение има смисълъ. Ако вие вземете изречението „Любовьта носи животъ“ и не го съедините съ изреченията „Мѣдростъта носи знание“, „Истината носи свобода“ и „Духътъ ги съдържа въ себе си“, нѣма да имате никаквъ резултатъ. За да може да развиете живота, знанието, свободата, вие трѣбва да ги съедините съ Духа. Вашиятъ животъ, вашето знание и вашата свобода трѣбва да растатъ въ Духа. Духътъ ги носи въ себе си.

Сега, Какъ ще провѣримъ, че Любовьта носи жтвота? Нѣкой отъ васъ може да каже: Азъ имамъ този животъ. Вие може да провѣрите, дали Любовьта носи живота, или не. Искамъ да опитате, дали този

законъ е вѣренъ или не. Ще отидете при една сестра, която е отпаднала духомъ и ще си поставите ржцѣтъ върху главата ѝ, нищо нѣма да ѝ говорите. Ако въ нея се зароди едно желание за животъ, значи вѣрно е, че Любовта носи животъ. Опитътъ тукъ е на дѣло, а не на думи. Нѣкой пѣтъ думитъ хипнотизиратъ. Ще си подържите ржцѣтъ, ще видите, дали животътъ може да се прѣдаде чрѣзъ ржцѣтъ. Ако тази сестра се въодушеви, тя е почувствала, че се е влѣло нѣщо въ нейната душа. Значи, първиятъ законъ работи.

Послѣ, вие казвате, че мъдростта носи знание. Имате едно глупаво дѣте. Нека трима разумни хора поставятъ трима души ржцѣтъ си върху главата му. Ако този законъ е вѣренъ, ако вие сте съединени въ Духа, въ това дѣте, което е било глупаво мързеливо, веднага ще се зароди желание да учи, и ще стане много трудолюбиво.

Сега, третото правило. Казвате, че Истината носи свободата. Когато вие поставите ржцѣтъ си върху човѣкъ, който е билъ ограниченъ въ всѣко отношение, веднага неговитъ външни отношения ще се измѣнятъ. Той ще почувствува силенъ копнежъ къмъ свободата, къмъ просторъ. Често, има хипнотизатори които поставятъ ржцѣтъ си по извѣстенъ начинъ

върху главитъ на хората, но освенъ че не внасятъ животъ, внасятъ извѣстно хипнотическо състояние. Въ църквитъ често проповядватъ: трѣбва да се покаешъ, да се покаешъ, да се покаешъ—и най-послѣ човѣкъ се покаява. Какво става?—Покаяниятъ не може да бѣде по-горенъ отъ онзи, който го е заставилъ да се покае. Ученикътъ, който се учи при единъ учителъ, не може да бѣде по-горенъ отъ него, ще бѣде като учителя си, а по нѣкой пѣтъ ще има сжщитъ слабости, каквито има и учителътъ. Въ Америка, въ една областъ, имало единъ проповѣдникъ, който носилъ главата си наклонена на лѣво. Всичкитъ 400 души въ тази областъ все тъй си носили главата, по примѣра на проповѣдника. Считали, че това нѣщо е хубаво. И лошитъ и добритъ навици сж заразителни. Много отъ тия примѣри биха ви привлекли. Може да провѣрите това. Да кажемъ, вие минавате нѣкъдѣ и виждате, че нѣкой си играе. Най-първо вие мислите, че туй не ви е направило впечатление, обаче, вечерта, като се върнете дома си, започвате да играете. И доброто, и злото, по рефлексия се прѣдава. Всѣко влияние се прѣдава неизбежно; всѣка форма се прѣдава неизбежно. Има единъ законъ: **всѣко нѣщо, което ни е направило впечатлени, ще се прояви**

вжтрѣ въ насъ. Затова именно, сърцето на ученика трѣбва да бѣде пълно, да нѣма никаква празнина. Защото всѣко нѣщо, което прониква въ празнината, непременно ще се прояви. Сърцето на човѣка трѣбва да бѣде пълно съ благородни нѣща, за да бѣдемъ избавени отъ влиянието на външния свѣтъ.

Това което става сега въ свѣта, отъ Божествено гледище не е толкова лошо. Това, че хората умиратъ, отъ Божествено гледище не е зло. Тия форми сж несвършени. Тѣлата на тия хора не сж такива каквито трѣбва да бѣдатъ. Господъ постоянно гради и ги разрушава. Той е единствениятъ, който може да разруши, и да съгради. Ако ти разрушишъ, ти не можешъ да съградишъ. Нѣкой казва: Господъ може, и азъ мога. Хубаво, но Господъ, като събори една кѣщо, съгражда друга, а ти съборишъ и не можешъ да съградишъ.

Сега, всички трѣбва да имаме единъ опредѣленъ вжтрешенъ стремежъ. Ученикътъ трѣбва да бѣде свързанъ идейно съ повисши сществува, които да му даватъ потикъ за обикновения животъ. Той трѣбва да знае, че обикновениятъ, сегашниятъ му животъ ще създаде условия за неговиятъ бѣдещъ животъ. Не мислете, че сегашнитѣ условия, при

които живѣете, сж неблагоприятни. Не. Слушамъ, нѣкой казва: що съмъ се вмѣкналъ между тия невежи! Азъ мога да влѣза между учени хора въ свѣта. Тоя мисли, че тамъ ще го посрещнатъ съ лаврови вѣнци, ще го увѣнчаятъ. Ние знаемъ свѣта! Ако тукъ не те посрещнатъ добръ, и тамъ нѣма да те посрещнатъ добръ. Ако ние не можемъ да побѣдимъ малкитѣ мжнотии, които имаме, какъ ще побѣдимъ голѣмитѣ? При сегашнитѣ условия ние има да побѣждаваме още редъ мжнотии. Има още много години, прѣзъ които ученицитѣ на окултната наука ще срѣщатъ редъ мжнотии. Вие трѣбва да се въоръжите съ търпение, да прѣдолѣете тия мжнотии. Нѣкой казватъ: иде Царството Божие! Да иде, лесна работа е като дойде, но докато дойде Царството Божие, има единъ доста долъгъ периодъ отъ врѣме. До тогава ще минете прѣзъ извѣстни мжнотии. Готови ли сте да ги посрещнете? Готови сте, но не повтаряйте погрѣшката на онѣзи руснаци тамъ при Елена, които, като прѣвзели града, напили се хубиво. Казватъ имъ: „Турцитѣ идатъ!“—Ничево! „Турцитѣ идатъ!“—Ничево! Като ги нападнали, тогава удрядъ онѣзи казаки на бѣгъ. Помнете!—турчинътъ е още въ свѣта. И въ васъ има турци. Чалми иматъ тѣ. Нѣкои иматъ и по една гъжва, нѣкои—по двѣ

гжжви. Азъ наричамъ знание само това, което може да придружи човѣка слѣдъ неговото заминаване въ задргсбния животъ. Знание, което може да се заличи отъ мозъка на човѣка е само забавление. Единъ човѣкъ който има библиотека отъ 10,000 тома философски книги, който е научилъ много работи, всичко това може да се изличи. Това, което остава, то е най-важното, то е хубавото въ живота. Най-важното за насъ е това знание, което може да остане съ насъ, та като отидемъ въ другия свѣтъ, да го носимъ. Това значи събуждане на Божественото съзнание. Всички трѣбва да се усѣщате силни.

Сега, моето желание, цѣлѣта ми не е да се примирите, но искамъ да бждете силни, да не сте малодушни. Защото, гледамъ мнозина отъ васъ сте малодушни. Азъ наричамъ силенъ човѣкъ онзи, който, като дойдатъ страданията, казва: тия страдания сж на мѣсто; още, още страдания искамъ. Тия сж малко. А пъкъ сега, като нй дойде едно малко страдание, ние ще окрекаме орталъка, всички ще знаятъ. Да нѣма отчаяние, но понасяне на страданията. То е калене за ученика. Ученикътъ трѣбва да има характеръ да издържа. Ние казваме: диамантна воля трѣбва. Мнозина отъ ученицитѣ и отъ ученичкитѣ, както ги виждамъ, нѣматъ диамантна воля.

Търпѣнието въ човѣка морално чувство ли е, или лично? Когато нѣкоя жена търпи на мъжа си, отъ морални съображения ли търпи? Тя е много весела, казва: азъ ще ти направя това онова---всичко търпи. Отъ морални съображения ли, или отъ политика е това? Вие иматели опитността на това търпѣние, за което говоритѣ? Въ личното търпѣние винаги влиза една неприязненостъ. Нѣкой търпи, но прави усилия надъ себе си. Ние се радваме на моралното търпѣние. При моралното търпение, щомъ ти дойде една неприятностъ, ти усещашъ радостъ. Запримѣрь, мъжътъ и жената не живѣятъ добрѣ. Нѣма да се докачатъ. Азъ виждамъ мъжътъ и жената, като двѣ величини, като 1 и 2. Мъжътъ и жената не прѣдставляватъ личности, това сж само символи. Мъжътъ може да каже най-лошитѣ нѣща на жена си. Ако тя усѣти една приятностъ въ себе си, това търпѣние е морално. Но, ако усѣти въ себе си една обида, това търпѣние не е морално, въ него има вече личенъ елементъ. И въ моралнитѣ чувства човѣкъ усѣща едно разположение. Моралнитѣ чувства водятъ къмъ съвършенство. Човѣкъ трѣбва да бжде съвършенъ! И ние можемъ да бждемъ съвършени, Опитайте се нѣкой пѣтъ, когато нѣкой ви обиди, да запазитѣ съзнание. Азъ съмъ слѣдилъ

този законъ на моралното чувство. Какви голѣми тънкости се изискватъ, за да се спази той. Онези сжщества, които поставятъ човѣка на изпитъ, сж голѣми майстори. Имашъ едно богатство, разположенъ си, веселъ си, като че имашъ цѣлото богатство на свѣта. Дойде единъ моментъ, за нищо и никакво, за петъ пари работа, кажешъ нѣщо и въ една минута всичкото ти щастие изчезне. Може да мине день, два, три, цѣла седмица, до като ти мине. Затова всички ние трѣбва да имаме ние този стремежъ къмъ Бога, да разберемъ, че Богъ е Богъ на Любовта, Мъдростта, на Истината, които носятъ за човѣка: животъ, знание и свобода. Неговиятъ Духъ съдържа всичко това въ себе си.

Т. м.

